

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **B. V.**, proti žalovanému **Ministerstvu spravedlnosti** se sídlem Vyšehradská 16, 128 16 Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2000, č. j. 7/00-Rk,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou (chybně označenou jako „rozklad“) podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva spravedlnosti, kterým byl zamítnut rozklad a bylo potvrzeno odepření informace spočívající v poskytnutí fotokopie dopisu ministra spravedlnosti ze dne 15. 3. 1999, zaslaného senátoru ing. J. F. ve věci soudce JUDr. Š..

Žalobce namítá, že se jako občan obrátil na senátora ing. J. F. ve věci soudce Městského soudu v Praze JUDr. Š., který prý stěžovatele terorizuje. Ing. J. F. zaslal dopis ministru spravedlnosti JUDr. O. M., který mu „očividně napsal pomlouvačná a lživá tvrzení za účelem krytí L. Š..“ Tvrzení, že se jednalo o korespondenci ústavních činitelů, považuje žalobce za absurdní a žádá proto předmětný přípis doložit, neboť „ani ústavní činitel si nemůže o občanu vést korespondenci a písemnosti za účelem podpory represí a upírání základních občanských a ústavních práv občana.“

Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout. Protože věc nebyla Vrchním soudem v Praze skončena do 31. 12. 2002, byla dle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního – tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného Ministerstva spravedlnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souzené věci z předloženého správního spisu především vyplývá, že žalobce přípisem ze dne 26. 6. 2000 požádal podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím žalovaného o zaslání fotokopie přípisu, který žalovaný zaslal ing. J. F. ve věci JUDr. L. Š..

Ministerstvo spravedlnosti – Oddělení tiskové a pro styk s veřejností rozhodnutím ze dne 31. 7. 2000, č. j. OTSV 125/2000, předmětnou žádost zamítlo s odůvodněním, že informací podle zákona č. 106/1999 Sb. se rozumí přímé nebo zprostředkované sdělení údajů o skutečnostech, které se týkají zákonem stanovené působnosti subjektu, povinného poskytovat informace, a jejího výkonu. Poskytnutí fotokopie korespondence dvou ústavních činitelů však takovouto informací není a její vydání by odporovalo účelu a smyslu tohoto zákona. Navíc, povinným subjektem je podle zákona ministerstvo a nikoliv ministr. Rozklad, podaný proti citovanému rozhodnutí ministerstva, zamítl žalovaný napadeným rozhodnutím, když převzal argumentaci správního orgánu I. stupně.

Nejvyšší správní soud v souzené věci vycházel především z čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, podle něhož státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. jsou povinnými ty subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti. Působnost Ministerstva spravedlnosti vymezuje zejména ustanovení § 11 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy ČR, a to tak, že ministerstvo je ústřední orgán státní správy pro soudy a státní zastupitelství, vystavuje právní posudky k úvěrovým a garančním dohodám, v nichž je smluvní stranou ČR, je ústředním orgánem státní správy pro vězeňství a pro probaci a mediaci a zastupuje ČR při vyřizování stížností na porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a koordinuje provádění rozhodnutí příslušných mezinárodních orgánů.

V daném případě se žalobce domáhal poskytnutí fotokopie dopisu, zaslaného ministrem spravedlnosti senátoru ing. J. F., jako odpovědi na přípis jmenovaného. Jinak řečeno, z podnětu žalobce jmenovaný senátor oslovil ministra spravedlnosti, a na základě jeho přípisu odpověděl žalobci na jeho podnět. Přitom je zřejmé, že senátor postupoval dle ustanovení § 12 odst. 1 zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, podle něhož je senátor oprávněn požadovat od členů vlády, vedoucích správních úřadů a orgánů územní samosprávy informace a vysvětlení potřebná pro výkon své funkce. Pokud proto ministr spravedlnosti senátorovi na jeho žádost poskytl potřebné vysvětlení, byla tato informace okamžikem předání senátorovi již v dispozici tohoto senátora a záleželo proto výhradně pouze na něm, jak s touto informací naloží. Jestliže tedy žalobce adresoval konkrétní podnět senátorovi, měl právě od tohoto senátora získat informaci o tom, jak s tímto podnětem bylo naloženo. V souzené věci se totiž ve skutečnosti jednalo o realizaci dvou vztahů. První z nich představuje vztah mezi žalobcem a jmenovaným senátorem a jeho podstata spočívá v tom, že

žalobce „svého“ senátora požádal o pomoc ve své věci. Tento vztah není právně upravený, což je logickým vyústěním skutečnosti, že ústavní systém ČR vychází z principu reprezentativního a nikoliv imperativního mandátu poslanců a senátorů (čl. 26 Ústavy ČR) a že poslanec a senátor vykonávají mandát v zájmu všeho lidu a podle svého nejlepšího vědomí a svědomí (čl. 23 odst. 3 Ústavy ČR). Senátor proto nebyl touto podanou neformální žádostí jakkoliv vázán a nebyl ani (stricto sensu) povinen žádným způsobem jejího vyřízení. Za účelem odpovědi na přípis žalobce senátor ing. F. – jako podkladový materiál - využil možnosti, kterou mu skýtá citované ustanovení zákona č. 107/1999 Sb., a požádal ministra spravedlnosti (člena vlády) o příslušnou informaci, kterou také obdržel. V tomto – v pořadí druhém – vztahu však ministr spravedlnosti nevystupoval jako vedoucí příslušného resortu, nýbrž jako člen vlády a jeho postavení je proto možno charakterizovat jako postavení ústavního činitele se všemi z toho vyplývajícími důsledky (zejména odpovědnostními).

Jestliže tedy koncepce zákona č. 106/1999 Sb. je založena na principu, že příslušné informace poskytují státní orgány a jedná se o informace týkající se jejich působnosti, nezbývá v souzené věci než konstatovat, že předmětný dopis ministra spravedlnosti senátorovi ing. F. ze shora uvedených důvodů není možno charakterizovat jako informaci o činnosti ministerstva, vztahující se k jeho působnosti. Proto žalobce na poskytnutí požadované informace podle citovaného zákona právo neměl a žalovaný tedy rozhodl v souladu se zákonem, když tuto informaci žalobci neposkytl.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že žalovaný rozhodl na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a jeho rozhodnutí odpovídá zákonu. Proto Nejvyšší správní soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.), přičemž tak učinil se souhlasem účastníků řízení bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce, která neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému – jak vyplývá ze spisového materiálu - náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. 8. 2003

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu